

Τὴν σκληρὰν σου καρδίαν εἰς τὴν βρύτιν νὰ λούσῃ
Τῶν πικρῶν καὶ θερμῶν μου δακρύων . . .
Εἶθε! εἶθε ὁ Πλάστης τὰς εὐχάς μου ν' ἀκούσῃ
Ἦν μὲ ἰδῇς, σκληρόκαρδε; κρύον! . .

ΕΤ'.

MEINE GELIEBTE.

Βλέμμα πλήρες δαλῶν ἰοφόρων
Κατ' ἐμοῦ ἄνευ λόγου μὴ ρίπτει
Μ' ἐβασάνισες πλέον εἰς κόρον,
Μ' ἐτιμώρησας, *meine Geliebte*.

ὦ! τὰ κάλλη αὐτὰ σου τὰ θεῖα
Ἀπ' ἐμοῦ, ἱκετεύω σε, κρύπτει.
Κ' ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει θαθεῖα
Ἡ πληγὴ μου, ὦ *meine Geliebte*.

.
.
.
.

Ἀφοῦ ρίπτῃ τὸ ὄμμα σου θέλῃ,
Δι' αὐτῶν τὴν καρδίαν μου τύπτει
Ἀφοῦ οὕτως ἡ μοῖρα τὸ θέλῃ
Μὴ μου φαῖδου, ὦ *meine Geliebte*.

Σὺ, ψυχὴ μου, ἀθλία ψυχὴ μου!
Τὸν ζυγὸν εἰς τοῦ ἔρωτος κόπτει
Μόνῃ μένεις ἐν μέσῳ ἐρήμου,
Σὲ ἀφίπει ἡ *meine Geliebte*.

Ζ'.

EIS XHPAN.

Ἀπηύδηςας αἱ ἄλλαι τοῦ ταλαιπώρου εἴου,
Αἱ ἰοφόροι ἄκανθαι ὀδύνης αἰδίου
Τὴν τρυφερὰν καρδίαν σου καθήμαξαν πρὸς ὦρα,
Καὶ τῶν γλαυκῶν σου ὀφθαλμῶν ἐθόλωσαν τὰς κόρας,
Σφραγίδα εἰς τὸ μέτωπον θαθείας λύπης φέρεις
Καὶ μετὰ κόπου τῆς ζωῆς τὸ ἄχθος, βλέπω, αἶρεις.

Μεμονωμένη, χήρα.

Τὸν θάνατον λογιζομαι ὡς μόνον σου σωτήρα.

ὦ ναί! ὁ βίος πικρῶν καὶ ἀλγυδόνων ὄρεται,
Καὶ εἰς αὐτὸν ἀντέχουσι δυσκόλως νέα στήθη.
Ταχέως διαρρήγνυνται καὶ καταντῶσι θῦμα,
Ταχέως τὸ κατάψυχρον τὰ ἐγκολποῦται μνήμα!
Ναί, τῆς ζωῆς τὸ πάλαιος ὑφάλων εἶναι πλήρες.
Καὶ τὸ σαθρὸν σκαφίδιον δὲν κυβερνῶσι χεῖρες
Ἀγύμναστοι, καθότι
Ἀπροσδοκῆτως ναυαγεῖ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκάτη.

ὦ! πόσον χθὲς πλησίον γυῖπλῶν, πουμνησίου
Ἀνέμου ἐπιπνέοντος ἐπὶ πελάγους λείου!
Πλὴν αἴφνης ἐσκυθρώπασεν ὁ αὐρανός—καὶ μνήμα
Εἰς τῆς θαλάσσης ἔτυχον τὸ πρῶτον λείον κῶμα . . .
Καὶ πρὶν τὸ τέλος ἰδῶσι τοῦ ποθευμένου πλοῦ των
Εἰς τὰς ἀγρίας τῆς ἀλῆς ἀβύσσους δόξαν, πλοῦτον
Συνέθαψαν, ταφέντες
Καὶ μόλις μνήμην ἀμυδρὰν περὶ αὐτῶν ἀφέντες!

ὦ φίλη! διὰ κρατερᾶς ὑπομονῆς, ὀπλίσσω,
Καὶ βάδιζε ἐπ' ἀτραποῦ ὀλισθηρᾶς, ἀνίσσω.
Εἰς τοῦ Ὑψίστου τὰς βουλὰς ἀφόδως ὑποάσσω
Ὁ Ὑψιστος καθοδηγεῖ αὐτὰ τὰ δῆματά σου
Ὁ Ὑψιστος τὰς λύπας σου αὐτὰς διασκεδάζει,
Ὁ Ὑψιστος τοὺς πόνους σου ἀφεύκτως κατευνάζει,
Ὁ Ὑψιστος ἐκείνην
Ἐπαναφέρει τῆς ψυχῆς τὴν γλυκερὰν γαλήνην.

Τί ἂν, τὰς λύπας φέρουσιν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ θαθῆ,
Αἰώνια λογιζομαι τὰ πρόσκαιρά σου πάθη;
Τί κέρδος ἂν νυχθημερὸν εἰς δάκρυ λαομένη,
Παραμυθίαν δὲν ζητεῖς εἰς τ' ἄγια τεμένη;
Τοῦ ἀδιώτου εἴου σου σθεννύμενος ὁ λύχνος,
Συσθένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς πᾶν ἀγαθόν σου ἵχνος . . .
Καὶ ἀποθνήσκεις δίκην
Αὐτόχειρος, ἐμπνέοντος ἀντὶ τοῦ οἴκου πρίκην!

Διὸ πρὶν εἶτε πάρωρον τοῦ πένθους γείνης θῦμα
Τῆς νεαρᾶς σου πρὶν ζωῆς αἰγιῆς κοπῇ τὸ νῆμα,
Ἐκ νέου στῆθος φέρουσα ὑπὸ ἀγάπης πέλλον,
Τοῦ πένθους λήθην ζήτητον εἰς τὸν τοῦ κόσμου ἀέλον;
Καὶ εἰς συζύγου σύμπνηξον δευτέρου τὰς ἀγκάλας,
Τὰς τότες ἀλγυδόνας σου, τὰς λύπας τὰς μεγάλας
Καὶ ὦρας δὲ εὐθόμους
Εἰς τοὺς περιστοιχίζοντας σὲ φίλους καὶ γνωρίμους.

ΑΘ. Π. ΠΗΛΛΙΚΑΣ.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἔτυμολογία δύο λέξεων τῆς καθομιλουμένης
ἔδωκε πολλάκις εἰς πολλάς εἰκασίας ἀφορμὴν, ἡ τῶν
ἐπιρρήμάτων *μαζῇ καὶ ἀλλήμονον*. Καὶ ὅτι τὸ
μαζῇ παρεφθάρη ἐκ τοῦ ἁμαζε, ἀπεδείξαμεν πρὸ
ἐτῶν ἐν τῷ 1' τόμῳ τῆς *Παρθώρας* (σελ. 431). Σή-
μερον δὲ μαυθάνομεν ἐκ τινος γλωσσολογίου τοῦ ἐκ
Τραπεζοῦντος Κ. Ι. Βαλαβάνη (ἑπταλ. τευχ. Β',
ἀριθ. 3, Σεπτέμβριος σελ. 349), ὅτι καὶ τὸ ἀλί-
μονον παρεφθάρη ἐκ τοῦ ἀρχαίου *αἰλίνα*· διότι ἐν
Πόντῳ ἐπιφωνοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἀλίμονον *αἰλί!* ὅπως
καὶ ἐν ταῖς ἡμετέραις νήσοις τοῦ Αἰγαίου μεταχει-
ρίζονται εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ *ἀλί*. Αἰλίνα δὲ
λέγοντες ἐπιρρήματικῶς οἱ ἀρχαῖοι ἐσήμαινον τὸ
κλαυθμηρῶς, θρηνητικῶς. «Αἰλινος γόος, αἰλινον
γράμμα, αἰλινος ὥδῃ, κτλ.» Τὸ δὲ μετὰ τὸ *ἀλί*
προστιθέμενον *μόνον*, ἐννοεῖ «αἰλίνα μόνον εἰς ἐμέ.»
Διὸ καὶ ὁ στίχος

Ἀλλ' ἴδοντες ἐμένα πλέον, πουλάκι μου,
Ἐλπίζω γὰρ νὰ σ' εὕρῃ τὸ κριματάκι μου.»